

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 139.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939559680/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

end den, der er i mit Hjerte, og til andet Lys end Stjernernes! See derop» vedblev hun med bevæget og begejstret Stemme – »er det ogsaa en Illusion?»

»Nei, jeg troer paa Gud! men jeg troer ogsaa hvad Abraham sagde til den rige Mand; at der er befæstet et Svælg mellem Himlen og Jorden, som ingen menneskelig Magt kan lægge Bro over!» svarede Viggo alvorligt.

»Sjælen kan dog flyve derop i Tro, og Haab og Kjærlighed! der er jo vort Maal – skulde vi aldrig kunne naae det? See de straalende Verdener, hvis Glands gjør Natten til Evighedens Morgen – troer Du ikke, at de ere guddommeliggjorte i samme Kamp, vi kjæmpe? Hvorfor skulde vi da ikke kunne seire, ligesom de. De have fuldendt og vi begyndt!»

Viggo vendte sit Blik fra de lyse Stjerner til den unge Piges Ansigt, idet han svarede: »Hvem har lært dig den Philosophie? den findes ikke i Balles Lærebog eller Luthers Katechismus.»

»Spørg Lyset, spørg Livet, spørg den menneskelige Kjærlighed, hvem der har lært mig at tro og haabe! Hører der Philosophie til at troe paa Seir i hver ædel Kamp, og at forudsætte, at der har været Strid, hvor der nu er Seir – saa er hvert Menneske vist Philosoph af Naturen.»

»Har Du aldrig frygtet disse Tanker? Har der ikke været Øieblikke, da Tvivlen ogsaa nærmede sig den Tro, Du har lært af Menneskelivet?» Minona saae forundret paa ham, og svarede langsomt, idet hun rystede paa Hovedet: »Er din egen Tro andet end Tvivl? – Jeg forstaaer mig vist ikke derpaa, men der er noget saa haabløst for mig i den christelige Opfattelse af Livet – de see ikke Gud der! – Jeg troer paa Livet fordi jeg lever.« – »Har Du da aldrig tvivlet?» – »Aldrig! jeg har været saa lykkelig!» svarede hun med Inderlighed, idet hun fæstede sit Blik paa ham. Viggo taug; denne Vantroes Troesbekjendelse rørte ham dybt. Han var ellers rede til at bekjæmpe enhver Illusion – men hendes var ham hellig.

Minona sad en Stund taus i dybe Tanker. Endelig sagde hun alvorligt og eftertænksomt: »Fader var meget religiøs – han havde altid Maalet for Øie – men han troede, ligesaa lidt som Helene, ubetinget paa Bibelen, og endnu mindre paa Præsternes Forklaring deraf. Det har jeg seet ved mange Leiligheder, skjøndt han nødige

disputerede om Religionsspørgsmaal. Han sagde engang: »Jeg har aldrig hørt, at en Gudsforløgter blev omvendt i en Dispute, men jeg kjender mange Mennesker, der have disputeret sig til Gudsforløgtere. Thi saasnart man beviser, at noget er hvidt, saa er der strax En eller Anden, der sætter sin Ære i Pant paa, at det er kulsort!» – Naar jeg tænker paa, hvor digterisk en Sands Fader havde for det Skjønne og Guddommelige i Livet, bliver det mig klart, at han ikke kunde tro paa Syndefaldet og Helvede. – Jeg troer heller ikke derpaa!« vedblev hun med pludselig Energie. »Jeg kjender kun lidt til Verden, men i det Lidt – hvormeget af den Kjærlighed, der er stærkere end Døden og dybere end Sorgen. Derfor elsker jeg Menneskene – jeg troer ikke jeg vilde elske Dem, jeg ikke kunde beundre. Nu seer jeg, at Fader havde Ret! først da du afmaalede vor Natur saa kulsort, blev det mig rigtig klart i min inderste Sjæl, at den er hvid!» – Viggo smilede og tænkte: »For den Rene er alting reent!» men han sagde det ikke.

De fik imidlertid ikke længer Lov til at være alene; Selskabet savnede Minona, og der blev søgt efter hende til man endelig fandt Vei til hendes Fristed. Da hun ikke vilde danse, fulgte flere end En hendes Exempel, og efter fælleds Overenskomst foretog man en Spadseretur ned til Stranden. – Minonas alvorlige Stemning var – smiilt bort. I Viggos kjærlighedsfulde Blik troede hun at læse en Fornægtelse af hans strenge og kolde Livsanskuelse – det var nok til at gjøre hende lykkelig. Hun lo og spøjte som et Barn, kastede Steen i Vandet, og da en Sang blev foreslaaet og smukt udført, blandede hun jublende sin rene, klare Stemme i Choret. – Viggo lyttede tankefuldt dertil, mens hans Øie fulgte den svævende hvide Skikkelse, der lyste som et overjordisk Syn i Maanskinnet. Men han deelte ikke hendes muntre Stemning.

»Hvorfor har dette Barn faaet det Seerblik, hvormed hun trænger igjennem Ytringen ind i Aarsagen?» tænkte han. »Min Tro er Tvivl« – ja deri har hun Ret! Den er et Barn af Kummer og Foragt, af bitre Erfaringer gjennem mig selv og Andre – og Jorden har mere Deel deri end Himlen. Jeg stred for Guds Sag, fordi jeg var imod Verden. Men tidt søgte jeg selv forgjæves i Kirken og Sacramenterne den Livets Aand, som Skriften taler om – og tidt tænkte jeg med Gru paa de mange, der have søgt uden at finde – paa